

CHƯƠNG IV:

Thế là Bách Thắng đã đi. Anh lên máy bay vào tuần trước. Thế Tàn không ra phi trường tiễn, dù Tường Phương có ca cảm hết một buổi. Cả Tường Phương cũng không biết chuyện cô bị từ chối. Còn cô thà chết còn hơn hé miệng kể cho người thứ ba, dù đó là người thân nhất.

Hôm ấy, ở sân bay về, Tường Phương có gọi điện cho cô, bảo rằng Bách Thắng chuyển lời xin lỗi cô. Và mặc cho Tường Phương tra gạn về câu xin lỗi khó hiểu ấy Thế Tàn vẫn nhất quyết không nói. Bí mật ghê gớm đó đã lỡ để cho tên Đăng biết cũng đủ làm cô khốn khổ rồi. Có thêm người biết làm gì. Lúc này cô ít đi chơi, suốt ngày chỉ rúc rúc trong phòng tránh mặt ba mẹ. Đối với cô chân thích bay nhảy của cô thì như thế này thì thật gò bó. Nhưng bây giờ cô không thích đi chơi nữa. Nói chung là không thích cái gì trên đời này nữa.

Tối nay cô đang nằm đọc sách thì bà Mỹ vào phòng, vẻ mặt bà hân hoan một cách khác thường. Vừa ngồi xuống, bà vừa nói ngay:

- Có chuyện cho con đây. Hồi chiều dì Kiều có nói chuyện với mẹ về con. Dì ấy rất muốn cưới con cho thằng Đăng. Con nghĩ sao? Cả ba mẹ đều rất muốn như vậy.

- Hả? Mẹ nói gì?

Thế Tàn kêu lên, cổ họng tắc nghẽn vì kinh hoàng. Cô ngồi bật dậy:

- Con không chịu hẳn, con ghét hẳn nhất trên đời.

Bà Mỹ mỉm cười:

- Sao vậy?

Đối với bà thì đó là một phản ứng mắc cỡ. Bà nghĩ Thế Tàn muốn ông ọo để khỏi phải xấu hổ. Trong mắt bà, Hải Đăng hoàn toàn vượt qua tiêu chuẩn của một chàng rể mà bà muốn có. Và bà nghĩ Thế Tàn cũng vậy. Làm sao con bé có thể không thích mẫu thanh niên lý tưởng như vậy. Hải Đăng còn trẻ mà đã làm nên một tài sản đồ sộ, lại có bề ngoài dễ nhìn, ga lăng nữa, Thế Tàn tìm đâu ra một người có đủ tiêu chuẩn như vậy.

Bà cười như hiểu biết.

- Đó là ý của người lớn thôi. Chuyện đó đâu có gì gấp. Dĩ nhiên con với nó cần có một thời gian để tìm hiểu nhau nữa.

- Không con không muốn tiếp xúc với hắn và càng không có ý định thân với hắn. Con không làm bộ đâu.

- Sao vậy Lân đó nó chỉ đùa một chút mà con giận dai sao?

Thê Tần nhăn mặt khổ sở:

- Không phải là chuyện đó, con quên lâu rồi Chỉ đơn giản là con không thích hắn. Con nói thật ấy Mẹ trả lời với dì Kiều đi.

Bà Mỹ im lặng nhìn ra cửa Cửa chỉ của Thê Tần làm bà tin cô nói thật. Nhưng bà không chấp nhận sự thật ấy Nó làm bà đột ngột, thất vọng. Bà nói như thuyết phục:

- Dì Kiều chỉ muốn con làm con dâu mới yên tâm. Tháng sau dì ấy về rồi Dì muốn hai đứa đính hôn trước, năm sau sẽ trở về dự đám cưới.

Thê Tần cương quyết lắc đầu:

- Mẹ từ chối đi. Dù cho có tiếp xúc mười năm nữa, con cũng không khi nào thương hắn nổi đâu.

- Sao vậy?

- Con không thích vẻ ngạo mạn của hắn. Hắn ý có mẹ là Việt Kiều nên coi người khác không ra gì. Con trai sống bám mẹ dễ bị người khác coi thường lắm.

Bà Mỹ cau mày:

- Mẹ đã kể với con rồi Con quên rồi sao? Thôi được, để mẹ nói rõ hơn để con đừng coi thường nó. Thật ra, lúc nó còn nhỏ thì dì Kiều đã ly dị với ba của nó và được gia đình bảo lãnh qua bên Úc. Lúc nó còn nhỏ thì dì Kiều có gửi tiền về nuôi, nhưng khi nó lớn và ra trường thì nó tự sống và dư sức nuôi cả ba nó. Con bỏ ý nghĩ có mẹ là Việt Kiều đi.

Thê Tần làm thinh. Hải Đăng có cuộc đời ra sao mặc kệ hắn. Cô không muốn và hoàn toàn không quan tâm. Chỉ nghĩ đến hắn thôi là cô cũng đã phát điên lên rồi.

Và mặc cho mẹ dịu dàng thuyết phục, Thê Tần vẫn một mực từ chối Cái tính thẳng thừng của cô, bà Mỹ rất rõ, nên dù có cố gắng làm cô thay đổi cũng rất là khó. Bà chỉ biết thở dài chịu thua.

Trước khi chấm dứt câu chuyện, bà nói như cương quyết:

- Trước mắt, mẹ không từ chối dì Kiều đâu. Con cứ từ từ suy nghĩ đi. Nếu cứ giữ thành kiến với nó, coi chừng sau này con sẽ hối hận đấy.

Thế Tàn không trả lời mẹ, nhưng cô biết chắc một điều là cô sẽ không hối hận, thậm chí còn ghét tên con trai lúc nào cũng cọt nhả ấy. Cô chỉ thích mẫu người đạo mạo như Bách Thăng thôi.

Nhưng bây giờ không được nghĩ tới anh ta nữa. Đó là một tảng băng chứ không phải một con người. Một con người bình thường sẽ không cứng đờ như vậy.

Một tuần sau là sinh nhật của bà Mỹ. Bà giao thiệp rộng nên có nhiều khách mời. Nhắm mắt Thế Tàn cũng biết dì Kiều đến dự. Dĩ nhiên là có Hải Đăng. Suốt cả ngày, cô cứ cầu mong có một phép lạ xảy ra để hấn dừng đến. Nhưng đến tối thì cô hết hy vọng đó thật sự hảo huyền.

Bây giờ khách đã đến. Thế Tàn đứng bên cạnh ba mẹ đón khách ở cửa. Tối nay, cô cố ý biến mình thành con vẹt trời lếch thếch. Nếu không có mẹ can thiệp vào, thì cô đã mặc chiếc áo cũn cỡn màu tím than với chiếc váy xám dài lét phết. Lúc nhìn bộ đồ không giống ai của cô, bà Mỹ đã phát hoảng lên và buộc cô phải thay ra ngay lập tức. Giờ thì cô biến thành con thiên nga trắng toát trong chiếc áo đầm lừng. Nó vô cùng dễ thương nhờ sự đơn giản cố ý, cả sự ngây thơ nữa.

Hải Đăng xuất hiện trong bộ vest lịch sự đúng mốt. Nếu không có dì Kiều ở bên cạnh thì cô không nhận ra được hấn. Cô có cảm tưởng hấn đội lột một nhân vật lịch sử hào hoa để hòa mình vào thế giới thượng lưu. Dĩ nhiên là hấn rất chuẩn mực và tao nhã. Nhưng không vì vậy mà Thế Tàn xóa đi ấn tượng với hấn. Và cô lập tức đi vào nhà với lý do uống nước để khơi phải vận dụng thái độ vui vẻ để chào đón hấn.

Khi cô trở ra thì mẹ đang đứng ngoài cửa nói chuyện với chồng gì Lan. Cô đưa mắt tìm Hải Đăng xem hấn đang làm gì. Đúng là hấn không bao giờ chịu để mình rảnh rỗi, và đã nhanh chóng làm quen với Xuân Uyên cháu của ông chủ ngân hàng Nam Dương. Một cô nàng luôn ăn mặc thuộc tuýp người modell. Không hiểu cô nàng đến với ai. Thế Tàn đưa mắt tìm ông Xuân, nhưng không thấy ông tạ Lạ thật! Không lẽ mẹ mời cô Xuân Uyên tới. Cô ta làm sao làm bạn của mẹ được.

Thế Tàn nhìn quanh, toàn là người lớn. Những người cùng trang lứa với cô rất ít. Phải rồi, sinh nhật của mẹ chứ có phải của cô đâu.

Thế Tàn đến bàn lấy vài món ăn, rồi cầm đĩa ra ngoài sân. Cô ngồi xuống bậc thềm, nhơn nha với móm súp và bánh mì bơ. Trong nhà tiếng cười nói văng ra có vẻ nhộn nhịp. Nhưng cô không có hứng thú vào đó. Thế giới này không phải của cô, nhất là trong đó có Hải Đăng.

Có tiếng giày nện trên nền gạch. Thế Tàn thờ ơ quay lại. Mặt cô bỗng cau lại khi nhận ra Hải Đăng. Hấn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, im lặng Thế Tàn

thấy hắn cứ chăm chăm vào đĩa bánh mì và chén xúp trên tay cô, rồi buông ra một nhận xét:

- Một cô gái mảnh mai như thế mà lại tiêu thụ một lượng thức ăn như thế. Thật đáng ngạc nhiên.

“Vô duyên”- Thế Tần nghĩ thầm. Cô nhìn xuống chiếc đĩa trên tay Đúng là hơi nhiều thật, và cô biết khó mà nuốt cho hết chúng. Nhưng hắn không lịch sự hơn một chút được sao? Cô hơi gắt:

- Anh không biết té nhị là gì sao?

Hải Đăng cười:

- Nhưng nhật xét thành thật và té nhị là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Lý luận ngang như cua” - Thế Tần thấy tức mình vô cùng. Miệng cô cứ dâng lên những lời phản đối gay gắt. Nhưng cô cố kiềm lại Đâu đó trong ý thức nhắc cô nhớ rằng chớ nên chóc giận hắn, bởi vì hắn là người duy nhất nắm được bí mật xấu xa của cô Mà tệ hại hơn, hắn không phải là một đảng trượng phu có văn hóa để biết thế nào là cư xử cao thượng với phụ nữ.

Thế Tần tức điên cả người với ý nghĩ bị hắn khống chế. Đã vậy mẹ còn muốn gả cô cho hắn nữa chứ.

Thật là trở trêu không chịu được. Nếu không vì sợ hắn phanh phui ra bí mật, cô đã nói thẳng vào mặt hắn rằng, hãy làm ơn biến giùm cho cô nhờ.

Thế Tần ngồi im mắt dán vào chiếc đĩa trên tay, không cả nhúc nhích. Cử chỉ của cô làm Hải Đăng lại cười.

- Tiếp tục đi chớ. Sao lại bỏ ngang vậy?

Thế Tần dẫn đĩa xuống gạch:

- Anh nghĩ tôi có thể ăn được bên cạnh một người mà mình ghét cay ghét đắng sao?

Hải Đăng tỉnh bơ:

- Vậy hả?

Hắn nghiêng đầu về phía cô, giọng kéo dài:

- Cô ghét những gì tôi nghe thấy, hay là ghét chính con người hào hoa của tôi vậy, cô bé.

Thê Tần quay phắt lại nhìn hắn. Bắt gặp tia mắt lấp lánh tinh quái của hắn, cô lạnh cả người. Rõ ràng là một lời đe dọa thực sự. Trong một phút cơn cuồng nộ bốc lên làm bẹp dí cái cảm giác e sợ, cô nói thẳng vào mặt hắn:

- Anh tưởng nắm giữ bí mật của người khác và xem đó là thế mạnh để khống chế học là hay lắm sao? Tôi nói thẳng cho anh biết, tôi sẽ không vì sợ sệt mà quy phục anh đâu.

Hải Đăng nhếch một nụ cười thật “nhả nhặn”.

- Thế mà cô đã sợ tôi như sợ một con cạp, đã tránh tôi hết sức cẩn thận khi thấy tôi.

Thê Tần vung tay lên giận dữ:

- Với một con rắn thì ai lại không sợ. Nhưng anh đừng tưởng như vậy là khống chế được tôi đâu. Nếu thích anh cứ việc nói cho ba mẹ tôi, cho dì Kiều và tất cả mọi người biết, tôi sẽ không sợ anh đâu. Tôi đã làm thì không sợ gì cả.

Giọng hắn ngân nga, kéo dài đầy vẻ thán phục và hài hước:

- Thật là dũng cảm thừa tiêu thụ Cô làm tôi phải nghiêng mình kính phục.

Thoắt một cái, hắn không còn cười nữa, mà vẻ mặt trở nên nghiêm nghị chưa từng thấy. Hắn xoay người về phía cô, nhìn cô chăm chú.

- Cô nghĩ tôi tệ đến mức nắm giữ điểm yếu của người khác để làm lợi thế cho mình sao? Tôi đâu có tiện đến như vậy, càng không có ý vờn cô như mèo vờn chuột. Khi đề phòng là cô đã xúc phạm đến tôi rồi đó cô bé.

Hắn ngòai thẳng người, vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng thấy:

- Tôi không có hứng thú nắm giữ bí mật của người khác, cũng không điên khùng đi kể lung tung. Tôi không thích tính tóc mách của đàn bà đâu.

Thê Tần ngòai nghe hắn nói, một cái gì như gánh nặng chợt thoát khỏi lòng ngực. Cô thở nhẹ, và lần đầu tiên cô nhìn hắn như biết ơn.

- Thật dễ chịu khi không còn phải coi thường một người.

Hải Đăng nhún vai không trả lời. Theo thói quen, hắn lại thò tay vào túi áo tìm thuốc. Thê Tần nhìn hắn đăm đăm rồi buột miệng.

- Sao anh hay hút thuốc quá vậy?

Hải Đăng thông thả phì khói ra. Hắn quay nhìn cô, cười nhỏ trong họng:

- Thật hân hạnh được cô chú ý đến thói quen của tôi, thưa tiểu thư.

Thê Tần phật lòng quay mặt đi chỗ khác, cô vừa thoáng thấy dễ chịu vì vẻ mặt nghiêm chỉnh của hắn, thì thoát một cái, hắn đã trở lại về đũa cột mà cô ghét đay ghét đắng. Và cô nhất định không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Nhưng Hải Đăng phớt lờ vẻ lạnh lùng của cô Hấn tỉnh bơ:

- Cô đã trở lại bình thường chưa? Thật đáng buồn khi sự nhiệt thành của mình lại bị trốn tránh như vậy. Nhưng theo tôi thì cô không hợp với anh ta đâu. Đúng như anh ta nói, cô chỉ bị ánh hào quang của anh ta thu hút thôi.

Thê Tần sùng sộ:

- Vì sao anh biết tôi không hợp với anh ấy?

- Vì bản chất của cô là vũ bão, yêu ghét đều cuồng nhiệt. Còn anh ta thì có một trái tim lờ đờ. Trái tim của anh ta không đủ để đốt cháy cô đâu. Rồi cô sẽ chán anh ta thôi.

- Hứ! Loại người nông cạn như anh thì làm sao hiểu được tâm hồn của anh ấy. Anh ấy sâu sắc chứ không phải “lờ đờ” như anh tưởng đâu, đừng có coi thường người ta.

Hải Đăng thản nhiên:

- Tôi cho rằng cô chưa hiểu hết về anh ạ. Nếu yêu cô mãnh liệt thì hẳn anh ta đã tìm cách giữ lấy cô, thậm chí có thể hy sinh sự nghiệp vì cô. Nhưng tôi dám chắc anh ta không có ý định đặt cô ngang hàng với công việc của anh ta. Bằng chứng là anh ta đã chối cô ngay từ đầu.

Thê Tần gân cổ lên cãi:

- Anh ấy yêu tôi, nhưng không muốn tôi khổ. Đó là sự hy sinh.

- Đó không phải là sự hy sinh. Lầm rồi đấy cô bé. Sự hy sinh sẽ thể hiện ở chỗ anh ta bỏ ý thích của mình để lao ra kiếm tiền và cưới cho được cô, làm cho cô hạnh phúc. Đó là thái độ trốn tránh, vì trái tim anh ta không đủ sức để yêu mãnh liệt.

Đâu đó trong thâm tâm, Thê Tần thấy hắn nói có lý. Nhưng chính vì quá đúng nên cô đau lòng và không muốn chấp nhận sự thật. Tự nhiên cô nổi giận.

- Loại người như anh thì làm sao hiểu được sự hy sinh mà nói chứ. Anh thuộc vào loại người chả hiểu gì về tình yêu cả. Có nói cũng chưa chắc anh hiểu đâu, đừng có nhảy bổ vào chuyện của người ta.

Hải Đăng không hề bị súc phạm, vẻ mặt vẫn trơ trơ.

- Nếu là người khác, tôi sẽ không nói gì cả. Nhưng là vì cô, nên tôi phải chịu khó nói để cô thức tỉnh, cô bạn thân mến ạ. Đừng ảo tưởng về tình yêu mà cô “tưởng hơn là có”, để rồi tự dẫn vạt mình. Cái đó khổ lắm.

- Tôi khổ hay không mặc tôi, không liên can gì đến anh.

- Dĩ nhiên là không dính dáng gì đến tôi. Nhưng khổ nỗi, tôi hay có tật tào lao là muốn giúp đỡ bạn bè. Mà tôi và cô không là bạn thì là gì?

Đang tức mình vì tình cảm thầm kín bị phanh phui. Thê Tần nói ngang không cần cả suy nghĩ.

- À! Thì ra anh yêu câu di Kiều chuyện đó. Anh thừa biết là tôi không yêu anh mà. Anh thật là trơ trẽn khi muốn đi đến hôn nhân với tôi. Hãy bớ ý định đó đi. Không bao giờ tôi yêu anh được đâu.

Hải Đăng nghiêng đầu, suy nghĩ.

- Tôi yêu cầu mẹ tôi chuyện gì nhỉ?

Thê Tần nói hấp tấp:

- Đừng có chối Chính di Kiều đã nói với mẹ tôi là muốn cưới anh cho tôi. Nếu anh không yêu câu thì di Kiều chẳng làm thế đâu. Vì anh mà mẹ tôi giận tôi, anh biết không?

Hải Đăng cười phá lên, cười rung cả người, Thê Tần vội nhìn vào nhà. Cô kêu lên câu kinh:

- Đừng có cười lớn thế, người ta nghe bây giờ.

Hắn hoàn toàn không bị thái độ của cô tác động. Thê Tần thấy hắn nhìn cô một cách vui thích như nhìn một đứa bé hết sức ngộ nghĩnh, rồi hắn mỉm cười.

- Thật thú vị khi thấy một cô gái chẳng biết khiêm tốn là gì. Đừng lo, cô bé. Tôi đâu có yêu cô Tôi đâu có ngốc đến độ yêu một cô gái coi trời bằng vung, một cô gái chẳng có một tý yêu điệu thực nữ, và cũng không đẹp đến nỗi tim như những cô bạn gái của tôi.

Thê Tần ngồi lặng người, mặt đỏ như gấc, xấu hổ và nhục nhã. Cảm giác của cô cũng giống như khi bị Bách Thắng từ chối, thậm chí còn tệ hại hơn nhiều. Cô ngồi yên như hòn đá, tay cứ bụm chặt lấy miệng. Hải Đăng hơi liếc nhìn cô, rồi quay lại nhún vai:

- Người lớn muốn gì là chuyện của họ, còn tôi thích gì là chuyện của tôi, và tôi hoàn toàn không thích được cô, dù đã ráng hết sức. Tôi xin nói để cô đừng

hy vọng, nếu cô muốn chinh phục tôi. Đừng có làm tôi khó xử nhé. Mi Mi thân mến.

- Anh là đồ trơ trên!

Hải Đăng gật gù tỉnh bơ:

- Và cô cũng không khác tôi bao nhiêu, khi cứ tưởng tôi yêu cô đến nỗi phải tìm cách cưới Cô làm cho tôi thấy buồn cười quá.

- Tôi không phải là con rối của anh. Anh dứt ngay cho tôi.

- Đừng có xù lông như con mèo thế. Như thế không phải là một cô gái duyên dáng, hời giai nhân yêu kiều của tôi.

Cái giọng trầm trầm cố ý ngâm dài một cách chế giễu khiến Thẻ Tàn nổi điên lên.

Cô trừng mắt nhìn hắn, quát lên:

- Ra khỏi nhà tôi ngay.

- Tôi sẽ tự động về khi nào tôi muốn, còn bây giờ tôi rất thích ngồi lại đây. Có nhiều chuyện cô cần phải nghe lắm.

- Tôi không nghe.

- Đừng có nóng nảy như thế. Thứ nhất, cô nên bỏ đi cái tật nói thẳng của mình đi. Ví dụ như là chuyện “đám cưới của chúng ta” chẳng hạn. Căn cứ vào đâu mà cô bảo tôi yêu cầu mẹ cô Mà nếu có chắc vậy đi chẳng nữa thì cũng nên tìm từ ngữ tế nhị một chút. Tôi là con trai mà còn đỏ mặt khi nghe cô nói Chặc...

Hắn ngừng lại Cái lắc đầu của hắn làm Thẻ Tàn thấy mình không ra gì cả. Tệ hơn nữa, đúng là đồ bỏ đi rồi Hắn là gì mà có quyền phê phán cô Tự nhiên cô nổi khùng lên.

- Tôi ra sao mặc tôi. Không cần anh phải dạy.

Cô ùng ùng bơ vô nhà. Khi quay lại cô thấy hắn lững thững đi phía sau, từ tốn như đi dạo Cô quay ngoắt bỏ đi thật nhanh.

Bà Mỹ chặn cô lại ở giữa phòng:

- Nãy giờ con đi đâu vậy?

- Con ra ngoài sân cho mát.

- Hừm, không ở lại tiếp khách phụ mẹ mà còn lo ra sân.

Thê Tần chưa kịp nói gì thì bà đẩy cô ra phía cửa sổ:

- Con tiếp Thùy Chi cho mẹ. Nãy giờ con bé ngồi một mình, mẹ bận không tiếp được.

Thê Tần miễn cưỡng đi về phía Thùy Chi Ngang qua ban công, cô thấy Hải Đăng đứng cạnh Xuân Uyên. Thê Tần nghe thoáng giọng cô nàng giận dỗi.

- Nãy giờ anh bỏ đi đâu vậy?

- Anh ra ngoài kia hút thuốc.

- Đi gì lâu ơi là lâu. Nếu không có anh thì em chẳng đến đây, vậy mà bắt người ta đứng một mình đến phát tức lên.

“Thì ra họ biết nhau trước” – Thê Tần thầm nghĩ. Cô đến nói chuyện với Thùy Chi trong bụng vô cùng ngán ngẩm. Thùy Chi cũng không gì hơn cô. Cô cũng bị bắt buộc theo mẹ tới đây nên có vẻ chán. Hai cô gái chán nản gặp nhau, nên cuối cùng câu chuyện cũng rời rạc như ổ bánh mì vụn.

Thê Tần ngồi im một lúc. Khi cô thấy thời gian nói chuyện thế là vừa đủ lịch sự và định đứng lên thì Thùy Chi đột ngột lên tiếng:

- Thê Tần có biết người đang đứng ngoài kia không? Cái người đang nói chuyện với Xuân Uyên đấy. Anh ta đến đây với ai vậy?

- Anh ta, con một người bạn của mẹ mình. Dì ấy thân với mẹ mình lắm.

- Còn Thê Tần thì sao? Có thân với anh ta không?

“Không dám đâu”. Thê Tần nghĩ thầm, cô dè dặt:

- Mình không hợp với anh ta lắm. Nhưng sao Chi hỏi vậy?

Thùy Chi đưa ly lên tay, nửa muốn nói nửa dè dặt. Cuối cùng, cô lên tiếng:

- Khi nào có dịp gặp riêng anh ta Thê Tần thử hỏi xem anh ta có biết Thái Hân là ai không? Cứ hỏi thế thôi, xem anh ta trả lời ra sao?

Cách nói lập lửng của Thùy Chi làm Thê Tần tò mò kinh khủng. Mắt cô cứ mở to nhìn chăm chú:

- Thái Hân là ai vậy?

- Chị ấy là chị bà con của mình.

- Nhưng sao lại hỏi anh ta như vậy?
- Mình muốn nhắc anh ta đừng quên chị mình, thế thôi. Nhỏ Tần hỏi giùm nhé.
- Điều đó có quan trọng lắm không?
- Không quan trọng lắm. Nhưng thấy anh ta cặp với người khác, mình chỉ muốn gọi cho anh ta nhớ lại chị mình thôi.

Cô cười khẩy một cái:

- Nếu anh ta có tán tỉnh bạn thì bạn nhớ đề phòng nhé. Cháu mấy đời của sở Khanh đấy Anh ta mà muốn chinh phục bạn thì bạn sẽ không cưỡng lại được đâu. Nhưng cần nhớ sau đó bạn sẽ bị anh ta bỏ rơi để chạy theo người khác thì bạn sẽ tỉnh táo ngay.

Thê Tần dè dặt:

- Nói vậy chị bạn là nạn nhân của anh ta rồi?

Thùy Chi nghĩ một lát, rồi nhún vai như bất cần.

- Dù sao cũng là bạn gái với nhau nên mình nói để Tần đề phòng. Lúc anh ta còn học ở kiến trúc, anh ta có quen với chị Hân đấy Chị Hân lúc học ở trường đấy. Con trai mà, biết tận dụng và phát huy ưu thế của mình thì đáng sợ lắm.

Thê Tần nóng ruột cắt ngang:

- Nhưng sau đó thì sao? Tại sao hẳn lại bỏ chị Hân?
- Quen một thời gian, hẳn bảo là không hợp, và đề nghị chia tay. Chị Hân khóc hết nước mắt với hẳn. Sau đó một thời gian, lại thấy hẳn cặp với một con nhỏ nào đó mình không biết còn học hay đã đi làm. Chị Hân hận hẳn lắm.

Thê Tần thoáng rùng mình, hơi khẽ:

- Thế bây giờ chị ấy có chồng chưa?
- Rồi được một đứa con rồi Nhưng có lần chị tâm sự là vẫn còn yêu cái gã đêu cáng đó. Thật mình không hiểu hẳn có điểm gì thu hút đến thế. Mình cho là chị điên.

Thê Tần quay lại tìm Hải Đăng. Cô thấy hẳn vẫn còn đứng bên lan can với Xuân Uyên. Dù đang có thành kiến với hẳn, cô cũng phải thừa nhận dáng dấp của hẳn nhìn nghiêng rất dễ quyến rũ, tao nhã, nhưng đầy vẻ nam tính. Lạ thật! Không hiểu sao khi nghe thành tích đáng sợ của hẳn, đáng lẽ phải rất kinh sợ thì

cô lại thấy một cái gì đó rất quyến rũ, tò mò và thu hút. Phải có gì đó thật hay, hẳn mới dụ dỗ được con gái chứ. Mà cô thì không tin các nàng rơi vào tay hẳn đều là đồ ngu.

Thùy Chi khều nhẹ vào tay cô như gọi sự chú ý, bắt buộc Thế Tàn phải quay lại, cô buông miệng nhận xét lơ lửng.

- Mình nghĩ hẳn phải có gì đó ghê gớm lắm. Ồ, nên tránh xa thì tốt hơn.

Thùy Chi mỉm cười:

- Bạn thông minh lắm đó, chuyện của hẳn còn chưa hết đâu. Mình nghe nói hẳn bị đuổi khỏi trường vì một vụ bê bối động trời nữa kia. Ngay năm thứ nhất, hẳn đã làm cho một cô nàng học trên hẳn một năm có thai và không chịu cưới Gia đình cô ta gốc mạnh lắm. Họ thừa kiện tùm lum. Hẳn thà bị đuổi học chứ không chịu cưới cô tạ Đều kinh khủng!

Một người kinh dị như vậy mà mẹ muốn gả cho mình. Càng nghĩ Thế Tàn càng thấy ngán ngẩm. Cô ngồi thừ ra trong một tâm trạng khó tả. Bên cạnh cô, Thùy Chi vẫn thao thao:

- Chưa hết đâu, hẳn từng buôn lậu gỗ và bị tóm vào tù hết mấy tháng sau đó.

Không chịu được, Thế Tàn kêu lên:

- Thôi đừng kể nữa Chi, mình ghê quá. Thật mình không hiểu nổi tại sao trên đời này lại có người đáng sợ như vậy?

Thùy Chi cười như hiểu biết, như ra vẻ mình rất sành sỏi, chứ không ngu ngơ như Thế Tàn. Thấy Thế Tàn ngồi im lìm, cô khoát tay một vòng.

- Nếu Tàn nghe kể hết sẽ thấy kinh khủng hơn nhiều

Thế Tàn lắc đầu nguây nguậy:

- Mình nghe gì chuyện người khác, không hay ho gì cả.

Thùy Chi ngồi im. Hình như cô rất hứng thú với đề tài đó, nên khi thính giả không muốn nghe, tự nhiên vẻ linh hoạt của cô biến mất. Cô nhóng nhóng chờ mẹ. Rồi thấy bà vẫn ngồi ở ghế salon với mấy người bạn, cô đành ngồi im.

Thế Tàn đứng dậy đi về phòng. Tâm trạng của cô xuống thấp đến mức cô không nghĩ đến chuyện gì nữa. Tự nhiên xui khiến cho cô nghe chuyện của Hải Đăng. Nếu không nghe, cô đỡ nặng nề hơn, mặc dù không ưa hẳn. Nhưng mẹ dặn đã muốn cô làm dâu, cảm giác bị tổn thương vì dính líu đến một người không ra gì thật là nản. Đó là sự tự ái khi thấy giá trị của mình vì người khác bị thấp đi. Tự nhiên cô đâm giận cả mẹ và ghét luôn di Kiều.

Sáng nay Thế Tàn theo mẹ ra phi trường tiễn di Kiều Hậu như không có ai, ngoài gia đình nhà di Oanh, một người bạn lạ nào đó và Hải Đăng tiễn bà. Vì di

Kiều không quen nhiều người ở đây. Dù không ưa nhưng cô không thể không quan sát Hải Đăng. Hôm nay, hắn có vẻ buồn, rất ít nói. Hắn như hắn không nói gì ngoài việc hút thuốc. Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay xắn lên khá cao. Điều đáng hiên hơn trong cách ăn mặc ấy. Thê Tần nhìn hắn, cô rất ít khi thấy hắn như vậy. Không lẽ một người nông nghênh như vậy cũng biết buồn sao nhỉ?

Đi Kiêu bảo Thê Tần đi dạo với bà ở phòng chờ. Cô hơi ngạc nhiên trước vẻ thân ái dịu dàng ấy, dù trước đây bà cũng đã thân mật với cô. Thê Tần lờ mờ đoán ra được điều bà sắp nói. Quả nhiên bà không hề rào đón.

- Mẹ con có nói với dì rằng, con chưa hiểu hết về Hải Đăng. Nhưng dì nghĩ xa hơn như vậy. Con không thích nó phải không?

Thê Tần hơi lúng túng nhìn ra chỗ khác. Cô không dám gật đầu cũng không thể không nói dối. Cô đề phòng Hải Đăng đến nỗi cứ sợ mọi người tin vào điều cô giấu giếm. Cử chỉ của cô khiến bà Kiêu bật cười:

- Không sao. Dì không giận con đâu.

Bà nheo mắt nhìn ra xa, dăm chiêu:

- Thật ra bề ngoài của nó khác với con người thật của nó lắm. Nó có tâm hồn hơi yếu đuối một chút.

“Hắn mà yếu đuối” – Thê Tần nghĩ thầm. Cô lên nhìn bà Kiêu, bà có nói lộn không?

Như hiểu ý cô, bà Kiêu nghiêm nghị:

- Dù không sống bên cạnh nó, nhưng gì là mẹ, dì hiểu nó hơn bất cứ ai, kể cả ba nó. Có thể trong mắt con, nó là người con trai phóng túng, lãng nhãng. Mà thật sự nó đã như vậy. Nhưng con trai mà con. Một thằng con trai chưa vợ, lại làm ra nhiều tiền, sống như vậy không đến nỗi đáng trách lắm đâu.

Như thế mà dì bảo không đáng trách. Tán tỉnh người ta rồi bỏ, mà lại làm cho người ta có thai nữa. Chắc dì Kiêu không biết chuyện đó đâu. Nếu cô phải lòng hắn thì sẽ chung với số phận những người con gái bị hắn bỏ. Dì Kiêu thương con mình mà không nghĩ tới người khác gì cả.

Nhưng Thê Tần không dám nói ra, chỉ không đồng tình bằng cách im lặng. Mà hình như dì Kiêu không quan tâm đến sự im lặng đấy lắm, bà đang muốn nói nhiều hơn. Bà vô tình nắm tay Thê Tần, bóp nhẹ:

- Từ nhỏ, nó đã sống thiếu mẹ, nếu là người lớn thì con sẽ hiểu, đó là một sự mất mát lớn, và nó vui lấp mặc cảm bằng tính cách ngang tàng, sự mãnh mẽ tình cảm một phần la che lấp tình cảm yếu đuối. Dì tin rằng khi đã có vợ, nó sẽ

bỏ hết những tình cảm nặng nhít trước đây. Con hãy gạt bỏ ác cảm để nhìn nó đúng với con người thật của nó.

Thê Tần buột miệng:

- Nhưng anh ta không yêu con.

Nói xong, lập tức Thê Tần bụm miệng lại, liếc vội đi Kiều Hải Đăng đã có lần bảo cô nói chuyện thẳng thừng, rằng cô không biết tế nhị. Bây giờ cô lại làm cho dì Kiều nghĩ vậy Thật chán mình.

Bà Kiều mỉm cười về cử chỉ của cô, và nói một cách điềm đạm:

- Có chứ. Nó thương con và muốn gần gũi con hơn nữa Đó là tình cảm thật nhất của nó.

Thê Tần đột ngột dừng lại, tròn xoe nhìn dì Kiều Nếu bây giờ bảo cô đứng ở dưới biển, có lẽ cô cũng không ngạc nhiên hơn thế. Cô hơi một cách vô ý thức.

- Dì nói có thật không?

Bà Kiều chưa kịp nói thì nghe trên loa phát thanh mời hành khách vô làm thủ tục. Bà vỗ nhẹ vai cô:

- Dì là người lớn, người lớn thì không nói cái gì mập mờ hết, con ạ.

Thê Tần theo bà đến nơi để hành lý. Vừa đi cô vừa suy nghĩ lung tung, muốn điên cả cái đầu Cô nhìn Hải Đăng đưa bà đến tận cửa phòng chờ. Cách hẳn mỉm cười với dì Kiều có gì lạ. Nó trầm tĩnh mà buồn buồn. Sao thế nhỉ? Hẳn biết buồn thật sao?

Khi rời phòng làm thủ tục, Hải Đăng thờ ơ chào mọi người, rồi đi về phía chiếc xe của mình. Thê Tần nhìn theo chiếc xe lướt đi một cách êm ái, một liên tưởng làm cô thấy cách lái xe ấy không hợp với hẳn chút nào.

Nhưng dù sao cô cũng phải công nhận hôm nay hẳn kỳ kỳ, như một người nào khác chứ không phải người mà cô từng biết đến.

Trên đường về, bà Mỹ hỏi Thê Tần:

- Lúc nãy dì Kiều nói gì với con vậy?

- Dì ấy bảo anh Đăng tính nét tốt, và bảo con đừng ghét anh ta.

- Rồi con nói sao?

- Con không nói gì hết, con cũng không hiểu sao dì Kiều lại cứ muốn con thân với anh ta Anh ta giàu như vậy, con gái thiếu gì để chọn, sao lại ràng buộc con. Không lẽ dì ấy không tự ái sao?

Bà Mỹ trầm ngâm:

- Con không hiểu gì cả. Nếu đi ấy ở đây hoặc nếu thằng Đăng chịu theo mẹ nó, thì đi Kiêu không chịu khó thuyết phục con đâu. Ở đây, đi thấy chỉ có một mình con là vừa mắt. Vả lại, đi ấy tin cách dạy con của mẹ hơn.

- Nhưng hẳn đâu phải là con nít mà đi ấy phải lo.

- Làm mẹ mà. Đi ấy chỉ muốn đích thân chọn vợ cho con mới yên tâm.

- Thế mẹ có bắt ép con không?

Bà Mỹ mỉm cười, dễ dãi:

- Mẹ chỉ thuyết phục chứ không bắt ép. Con không thích thì thôi.

- Thế còn ba?

Bà Mỹ không trả lời, Thê Tần cũng nin lặng. Dù không nói ra, cô cũng biết ba xúi giục mẹ bắt cô đồng ý. Cô vốn xa cách ông, bây giờ lại càng để phòng và đầy ác cảm. Tuổi trẻ vốn ít biết tha thứ, bây giờ ba trở lại với mẹ, cô vẫn không tin đó là tình thương và lúc nào cô cũng nhớ những cử chỉ tàn nhẫn của ông trước đây.

Nhắc tới ông, tự nhiên cả hai mẹ con cô trở nên im lặng. Thê Tần biết mẹ khó xử khi đứng giữa ba và cô Im lặng là hay hơn.

Chiều hôm sau, một khách du lịch nhờ cô hướng dẫn đi ăn ở một nhà hàng buffet. Cô vào Equatorial vì đã theo mẹ đến đó vài lần. Cô và ông khách Đức chọn một bàn ngồi ngay giữa phòng.

Khi đến quầy lấy thức ăn. Cô trạm trán ngay với Hải Đăng. Hắn đi vào với một cô gái, tay khoác lên vai cô ta thật là thân mật. Hắn có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô Thê Tần cũng không buồn chào hắn, cô chỉ nhìn lướt qua như nhìn một người không quen, rồi đi đến quầy.

Hải Đăng đi đến gần cô Hấn đứng một bên chờ cô gấp thức ăn:

- Cô đi với ai vậy?

- Một người bạn.

Thê Tần bỏ vội cái gấp xuống, và đi thẳng xuống bàn. Hải Đăng nhìn theo, hấn nhún vai khi thấy người đàn ông ngồi chờ cô Thê Tần cũng kín đáo quan sát hấn. Lại cũng một top model, nhưng không phải là Xuân Uyên, cũng không phải là người mà cô đã gặp ở siêu thị. Trời! Hấn quen với quá chừng con gái đẹp, thật là đáng nể!

Thế Tần mĩa mai thâm. Cô bực mình nghĩ thâm mà không hiểu tại sao. Có lẽ cô không quan tâm hẳn đi với ai, nếu không nghe lời dì Kiều nói Cô có cảm giác như mình bị lừa gạt, hựt hẫng. Dù trên thực tế hẳn chẳng là gì đối với cô, và cô đã thực sự không ưa hẳn.

Khi Thế Tần trở lại quây lấy món ăn khác thì Hải Đăng cũng vừa đi lên. Không biết vô tình hay cố ý, hẳn đứng gần bên cạnh cô, và hỏi như hơi chuyện trời mây.

- Ông ta là bạn cô hay là một người khách du lịch?

- Khách, thì sao?

- Chẳng sao cả. Nhưng rời đây thì cô nên về nhà đi. Cũng đừng đi chơi với ông ta, cũng đừng đi tới khách sạn, dù bất cứ lý do gì.

- Cảm ơn. Nhưng việc tôi đi đâu cũng chẳng liên hệ gì đến anh.

- Dĩ nhiên rồi, cả tôi cũng vậy - Hải Đăng đáp tình bơ.

Thế Tần liếc xéo hẳn một cái, rồi trở về bàn. Không ngăn được cô liếc về phía cô gái Cô nàng cũng đang nhìn cô một cách nghi ngờ. Cái nhìn đó chứng tỏ cô bé luôn hoài nghi sự thật lòng của Hải Đăng. Đã biết vậy, sao còn chui đầu vô hẳn, thật là đại dột.

Ông người Đức đẩy đĩa sang một bên, và ngồi nhìn cô như tò mò. Thế Tần ngược lên, cười lịch sự:

- Sao ông không ăn nữa?

- Cảm ơn, tôi đủ rồi.

“Lạ thật! ông ta ăn như một đứa bé”- Thế Tần nghĩ thâm. Cô có cảm giác ông ta cần chỗ để đi hơn là cần ăn. Trong số khách du lịch của đoàn, ông ta là người ít nói nhất. Hôm qua cô hướng dẫn đoàn miền tây. Suốt chuyến đi ông ta không hề hỏi cô một câu nào Còn cô thì mặc dù trả lời thoả thoả câu hỏi của khách, nhưng cô vẫn cảm giác ông ta nhìn mình và nghe lén mình nói.

Trên đường về, vô tình cô ngồi gần ông ta Nếu cô không bắt chuyện thì có lẽ ông ta cũng chẳng nói gì. Ông tên Krixtôp, làm nghề gì đó cũng không rõ lắm. Ông ta chỉ đến Việt Nam một mình vì tò mò. Trong đoàn, ông chẳng quen ai nên rất buồn. Và ông ta nhờ cô hướng dẫn những cuộc chơi riêng. Còn cô thì mới mới vào nghề, nhiệt tình và sự hăng hái còn tràn trề. Thế là cô nhận lời không chút câu nệ.

Thế Tần buông dao nĩa, Krixtôp nói như thân mật, phải chút xã giao:

- Xin mời cô tự nhiên. Đừng bận tâm đến tôi.

Thê Tần mím môi vào chiếc khăn giấy để lau miệng.

- Dạ tôi ăn đủ rồi.

- Cô có thích kem không? Tôi nghĩ là các baby thường thích ăn món đó.

Thê Tần hơi buồn cười về từ “baby” của ông. Cô hiểu theo cách gọi của một đứa bé, với một chút thân mật. Cô định đứng dậy thì Krixtôp đã khoát tay:

- Để tôi phục vụ cô, tôi thích thế.

Ông ta đứng dậy và đi về phía quầy, lát sau trở lại với hai ly kem. Cô và ông ngồi lại rất lâu. Cô ngạc nhiên khi thấy ông không có ý định ra về. Và cô hiểu rằng, ông ta cần một người bạn và một nơi giải trí. Thế là cô bỏ hẳn ý muốn nhìn đồng hồ.

Krixtôp khoe với một bộ sưu tầm bướm mà ông ta vừa tìm thêm khi đến Việt Nam. Thê Tần không hiểu ông ta tìm cách nào, vì cô nắm rất rõ lịch du lịch của khách. Cô định hỏi nhưng lại thôi. Và lại cô cũng không hứng thú xem hoa với bướm. Có hiểu gì đâu mà xem.

Khi đưa Krixtôp về khách sạn. Thê Tần định về thì ông ta mời cô lên phòng xem bộ sưu tập. Đề nghị đó có gì hơi không ổn, cô cũng mang máng thấy vậy, nhưng chưa định hình cụ thể là cái gì. Cô còn lưỡng lự thì ông ta nói rất nhiệt tình.

- Tôi rất muốn được cô xem để đánh giá bộ sưu tập của tôi. Và cô có thể cố vấn xem tôi có thể mở cuộc triển lãm ở đây để giới thiệu bộ sưu tập của mình không. Tôi tin rằng khi xem xong cô rất thích.

“Gì mà triển lãm nhỉ?”- Thê Tần nghĩ thầm. Cô chưa từng nghe có một cuộc triển lãm như thế bao giờ. Nhưng thái độ nhiệt thành và có vẻ si mê sinh vật của ông đã đánh tan cảm giác không ổn của cô để chỉ còn là một lời mời vô tự. Cô cảm thấy từ chối thì hơi bất lịch sự.

Thê Tần xuống xe định dẫn vào khách sạn thì chợt thấy Hải Đăng đi về phía cô. Không nhìn người đàn ông, hấn chặn cô lại:

- Cô định vào đó à? - Vừa nói hấn vừa hất mặt vào phía cửa.

Sự xuất hiện của hấn làm cô hơi bất ngờ. Cô cau mặt:

- Tôi đi đâu mặc tôi, ảnh hưởng gì đến anh.

- Nhưng cô không nên vào đó. Di Mỹ biết được sẽ không đồng ý đâu.

- Anh vô duyên quá. Tôi không làm gì sai mà phải sợ mẹ tôi không đồng ý. Anh tưởng tượng cái gì vậy?

- Tôi không tưởng tượng gì hết, nhưng cô không nên vào đó, không hay đâu.

Thật ra, Thẻ Tần cũng không muốn vào phòng Krixtôp chút nào. Thấy vẻ mặt khiêu khích của cô, hấn cười khẽ và buông tay ra. Thẻ Tần tưởng hấn chịu thua. Nhưng hấn đã thân nhiên quay qua.

- Có phải ông muốn mời cô ấy xem cho biết phòng của mình không?

Krixtôp có vẻ hơi lúng túng trước câu hơi lịch sự nhưng đầy đe dọa của Hải Đăng. Ông ta nói như thanh minh:

- Tôi chỉ muốn cho cô ta xem qua bộ sưu tập bướm của tôi mà thôi. Ngoài ra, tôi không có ý định gì khác.

Hải Đăng gật gù như thành thật tin vào cách giải thích của ông ta, rồi cười hết sức nhã nhặn:

- Nhưng xin lỗi ông, tôi không đồng ý để vợ tôi xem những thứ đó. Rất cảm ơn nhã ý của ông. Có điều là không thể được.

Krixtôp có vẻ ngạc nhiên. Ông ta quay qua nhìn Thẻ Tần, rồi xua tay rồi rít:

- Tôi xin lỗi, xin lỗi. Tôi chỉ mời thế thôi. Tôi không có ý định gì cả. Xin chào.

Rồi ông ta háp tấp đi vào khách sạn. Thẻ Tần vẫn còn đứng sững vì ngạc nhiên. Cô không ngờ Hải Đăng biết nói tiếng Đức. Và trên hết là ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của Krixtôp, khi ông ta bỏ đi, có vẻ như trốn tránh. Sao kỳ vậy?

Cô còn đứng đó thì Hải Đăng quay lại cười khí khái:

- Thế nào, thái độ của ông ta làm cô ngạc nhiên lắm à? Cô hiểu ra chưa?

Thẻ Tần nói cộc lốc rồi quay đầu xe, dẫn ra đường. Cô ngồi lên đê máy, chiếc xe chạy băng băng qua mặt Hải Đăng. Hấn cũng không phản ứng, cũng không nói một câu để nhắc nhở. Chờ cô đi đến cuối đường hấn mới lững thững ra chỗ đậu xe của mình.

Thẻ Tần về đến nhà. Cô đi một mạch lên phòng ngồi thờ người ra. Nhớ cái cách thân nhiên của hấn bảo cô là vợ., cô muốn nổi khùng lên. Ai cho phép hấn nói năng bừa bãi như vậy. Bộ hấn không thấy gai người hay sao?

Mấy hôm sau, chỉ còn một mình cô với bà Mỹ ăn sáng. Bà hơi nghiêm nghị hỏi cô.

- Hôm trước con đi chơi với một ông khách ngoại quốc, và định đến khách sạn của ông ta phải không?

Thê Tần biết ngay là Hải Đăng nói Đồ mách lẻo Cô buột miệng:

- Con trai gì mà nhiều chuyện. Anh ta đã nói với mẹ phải không?

Bà Mỹ điềm nhiên:

- Cái đó không phải là nhiều chuyện. Nó lo cho con nên mới nói đó. Nếu mẹ không coi chừng, thì con sẽ làm ra những chuyện đại dột khác nữa Mẹ không hiểu tại sao con khờ như vậy Chuyện đó mà cũng dám làm.

Thê Tần nhăn mặt:

- Anh ta chỉ phóng đại sự việc. Ông khách muốn cho con xem bộ sưu tập bướm của ông ấy, con chỉ lịch sự nhận lời ông tạ Làm gì dữ vậy Anh ta đúng là đồ lảm chuyện.

- Im đi. Rất may là hôm đó con gặp nó. Nếu không thì chuyện gì xảy ra. Mẹ không tin cái gã ngoại quốc kia chút nào, đó chỉ là một cái bẫy Nếu con vào phòng hắn, hắn sẽ dụ dỗ con bằng tiền hoặc hứa hẹn một điều gì đó. Và sẽ cưỡng bức nếu con từ chối Con hiểu ra chưa?

Thê Tần thoáng rùng mình, nhưng vẫn cố cãi:

- Ông ta sẽ không dám làm thế, vì con sẽ la lên, sẽ thưa ông tạ Tại mẹ không biết, nước mình cũng có luật cho mấy người nước ngoài chứ bộ.

- Đừng có nói nữa Ngọc! Chỉ việc con chịu vào phòng hắn là con đã thua rồi Hắn có thể quật con lại dễ dàng. Mẹ dám chắc hắn muốn lừa gạt con.

- Mẹ chỉ giỏi tưởng tượng thôi.

- Bây giờ mẹ mới biết con ngốc hơn mẹ tưởng. Bất cứ tên đàn ông nào đề nghị như vậy đã có mưu mô hết. Đi làm mấy tháng rồi mà không biết chuyện đó, chỉ biết cãi mẹ thôi.

Cách nói gàn gọng của bà Mỹ làm cô ảm ức, nhưng không dám cãi Cố ăn cho hết phần của mình rồi đi về phòng, cô lập tức gọi điện cho Hải Đăng. Vừa nghe tiếng hắn, cô đã chặn đầu ngay:

- Có phải anh đã nói với mẹ tôi chuyện hôm nọ không?

Thê Tần tưởng hắn sẽ lúng túng thanh minh. Nhưng giọng hắn tỉnh bơ:

- Tôi sẽ nói và tiếp tục nói với dì Mỹ những chuyện tầm bậy của cô Nhưng... sao?

Nổi nóng lên, Thế Tần nói như hét:

- Anh là đồ nhiều chuyện. Anh biết gì mà biểu tôi làm bậy Hôm ấy ông ta chỉ mời tôi lên phòng ông ta để xem bộ sưu tập, không lẽ bắt lịch sự từ chối Thế mà là tầm bậy đó hả?

- Dì Mỹ sẽ phân tích để cô hiểu nó nguy hiểm ở điểm nào.

- Giỏi tưởng tượng. Tại anh quen cái thói sở Khanh nên tưởng ai cũng xấu xa như anh phải không? Sao anh cứ chúi mũi vô chuyện của tôi vậy?

- Có lẽ vì tôi thích thế.

- Hứ! Nói thật nhé. Tôi biết vô số chuyện của anh nữa kìa Anh điều thế nào, với ai, tôi đều biết hết. Thế mà tôi có nói với mẹ anh đâu, mắc gì anh đem chuyện của tôi ra nói với mẹ tôi.

- Hình như dì Mỹ vừa mắng cô thì phải?

- Chứ còn gì nữa Tại anh đấy Không anh thì còn ai.

- Thì ra cô cũng chịu khó sưu tầm chuyện của tôi quá nhỉ. Thật hân hạnh. Thế cô không ghen đấy chứ?

- Đồ trơ trẽn!

Cô nghe một tràng cười trong máy Rồi Hải Đăng nói như nhắc:

- Hơn bảy giờ rồi đó Mi Mị Cô không chuẩn bị đi làm sao?

- Không cần anh phải nhắc.

- Mi Mi này!

- Đừng gọi tôi là Mi Mị Tôi không phải là con chó. - Thế Tần cau kinh.

- Vậy thì Thế Tần vậy Đây khi phê phán người nào đó, cô có thể nhẹ lời hơn một chút được không? Nghe cô bảo là sở Khanh và đều, tôi thấy mình đáng đem câu sấu qua.

Thế Tần mở lớn mắt:

- Cái gì? Anh mà đem câu sấu à? Thế thì tội nghiệp cho mấy con sấu lắm. Rủi nó mang tính tóc mách của anh thì chết lại sướng hơn.

Chọc tức được hẳn, Thề Tần cười khoan khoái Nhưng hẳn nói một câu làm cô cụt hứng:

- Ủ! Thề thì đáng tội nghiệp thật. Nhưng tôi lo cho nó thì ít, lo cho cô thì nhiều hơn.

- Lo gì?

- Tôi sợ khi không còn được cô quan tâm, cô sẽ đau khổ mà không muốn sống nữa. Tội lắm.

- Đồ hợm hĩnh.

Rồi cô cúp máy Cuối cùng thì người tức lại là cô chứ không phải hẳn. Đúng là không có gì làm hẳn nao núng cả. Hẳn trơ trên như sắt ấy Nếu mà cô bị nói nặng như vậy thì cô đã tìm cách bẻ răng hẳn rồi Chứ không có đủ bản lĩnh để đùa cợt như vậy đâu.

Thề Tần thở hắt ra một cái Cô lờ mờ thấy rằng nếu không muốn bị tức thì chớ có chọc vào hẳn. Hẳn bản lĩnh và khó mà bị lay chuyển được một tình huống. Có lẽ đó là điểm để con gái thu hút. Cả cô cũng vậy Cô tức hẳn kinh khủng, nhưng đồng thời cũng thừa nhận là hẳn rất hay, rất quyến rũ. Thôi, cách hay nhất là đừng nên dính vào một con người ghê gớm ấy.

Buổi chiều, Thề Tần vừa rời công ty thì Tường Phương cũng vừa chạy trở tới:

- Ê! Đi đâu đấy?

- Tìm mày chứ đi đâu, có thư cho mày đây.

- Thư hả? Ai gửi thế.

- Tìm một quán nào đó đi, rồi mày sẽ biết.

Ngồi đối diện với nhau bên bàn, Tường Phương loay hoay lục giở, rồi chìa lá thư ra. Thề Tần đọc lướt qua Tim cô bỗng đập loạn xạ trong lồng ngực khi thấy tên của Bách Thắng trên góc. Không để ý cái nhìn tò mò của Tường Phương, cô mở ra đọc chăm chú.

Tường Phương hơi một cách háo hức khi thấy Thề Tần xếp thư lại:

- Anh viết gì vậy Tại sao gửi cho mày mà không gửi cho tao? Hai người này mờ ám thật đó.

Thề Tần đưa lá thư cho Tường Phương.

Tường Phương không đợi bảo lần thứ hai. Cô nhìn từng dòng chữ rồi lầm nhẫm:

- Anh hiểu rằng anh không đủ sức để quên được em... Hãy chờ khi anh trở về, lúc đó anh sẽ có một tương lai hứa hẹn để tặng em...

Cô ngược lên, tròn xoe mắt:

- Chà! Ô trời! Cả hai người này yêu nhau từ lúc nào vậy Sao tui không biết gì hết vậy?

Thế Tàn thở dài:

- Nói ra thì thật là xấu hổ, nhưng... nó là vậy đó.

Rồi cô kể lại buổi tối “kinh hoàng” của mình. Tường Phương nghe xong cười rũ rượi:

- Mà gặp nhiều chuyện kinh dị thật.

Cười đã đời rồi, cô gật gù như suy gẫm:

- Vậy là qua bên đó rồi anh mới hiểu anh “iu” mà sâu sắc, say đắm và đó là một mối tình thiên thu từ...

Thế Tàn chặn lại:

- Thôi đủ rồi Nói nghe lạnh cả người.

Cả hai đều cười khúc khích. Với Tường Phương, đó là một sự tức cười Nhưng với Thế Tàn, điều đó có một tầm quan trọng đặc biệt. Bách Thắng không từ chối cô, và lại hứa hẹn. Có nghĩa là cô có thể tin vào tình cảm của mình.

Thế Tàn ra về với tâm trạng vui sướng kỳ lạ, cô nhìn những người đi đường một cách hân hoan, và thấy mình có thể bay lên thật cao, vượt xa những tình cảm đời thường của dòng người kia.

Cô lên phòng, vừa đi vừa hát khề. Ngang qua phòng mẹ, cô thấy bà đang nói chuyện điện thoại Khuôn mặt u ám của bà làm cô phải đứng lại, tò mò lắng nghe. Giọng nói của bà có một gì đó như mặc cảm, một giọng nói mà cô chưa từng nghe bao giờ.

- Thật tình tôi rồi quá chị à. Đến mức này không còn xoay sở vào đâu được nữa. Sau này.

-...

- Tôi biết chị không nghĩ gì cả, nhưng cũng không thể lạm dụng chị được. Nhất định tôi sẽ tìm cách gọi lại chị.

-...

- Tuần sau hả chỉ Vậy tôi sẽ hứa với bà ấy.

-...

- Vâng.

Bà Mỹ gác máy, rồi ngồi xuống ghế, tay tì trán như buồn rầu. Thế Tần bước vào:

- Chuyện gì vậy mẹ?

Bà ngược lên, hơi bối rối và gượng lấy sự bình thản:

- Sao con về trễ vậy?

Thế Tần không trả lời, hơi gặng lại:

- Mẹ vừa nói chuyện với ai vậy? Có chuyện gì vậy? Lúc này con nghe nè.

- Mẹ gọi cho dì Kiều, cũng có chút chuyện.

- Nhưng là chuyện gì? Mẹ giấu con cái gì phải không?

- Chuyện làm ăn của mẹ, con hỏi làm chi?

- Nhưng con lớn rồi, con cần phải biết chứ.

Bà Mỹ ngả người ra ghế, mệt mỏi:

- Mẹ vay tiền hùm mở khách sạn với người ta, nhưng họ trốn rồi. Bây giờ đến hạn đáo nợ, mẹ hỏi dì Kiều mượn đỡ.

Thế Tần tròn xoe mắt:

- Mẹ vay bao nhiêu?

- Tính ra hai chục cây.

Thế Tần ngẫm nghĩ một lát, rồi nhíu mày:

- Hai chục cây. Không lẽ nhà mình không đủ tiền để trả sao? Sao mẹ phải hỏi mượn dì Kiều?

- À .. ừ.. Tiền mẹ gọi đi làm ăn hết rồi.

- Nhưng mẹ vay bao lâu rồi?

- Ôi! Vậy là lâu lắm rồi Nhưng mẹ làm ăn gì vậy Từ đó đến giờ, mẹ có biết buôn chải bao giờ đâu.

Bà Mỹ không trả lời Thê Tần có cảm tưởng mẹ đang tránh nhìn cô Cô ngồi xuống bên cạnh bà, suy nghĩ căng thẳng. Nói suy nghĩ chứ thật ra cô có suy nghĩ được gì đâu, chỉ thấy hoảng sợ và bối rối Từ đó đến giờ cô đâu có hiểu thế nào là làm ăn. Mẹ cũng vậy Nếu không nhờ bà ngoại đầu tư cho mẹ mở shop, chắc hai mẹ con cô cũng chịu chết thôi.

Tại sao bây giờ tự nhiên mẹ lại bày đặt làm ăn cho đồ nợ lung tung vậy?

Thê Tần ngồi đờ ra vì căng thẳng. Rồi cô ngược lên:

- Ba đâu rồi mẹ? Ba có biết chuyện này không?
- Biết chứ. Ba cũng lo lắm.
- Mấy hôm nay ba đi đâu, sao con không biết?
- Ba đi Đà Lạt tìm ông ta rồi.

Thê Tần không hỏi nữa Cô ngồi im, hoang mang và lo âu. Vậy là chuyện này xảy ra từ lâu lắm rồi Còn cô thì không biết gì cả. Cảm tưởng gia đình sụp đổ làm cô hoảng sợ ghê gớm. Bất giác cô muốn cầu cứu ai đó giúp mẹ, và hiểu sao mẹ lại bám víu vào dì Kiều Khi người ta ngã xuống, bản năng của người ta muốn tìm một chiếc phao, còn cô thì toàn ngu ngơ trước mọi thử thách.

Không tựa vào dì Kiều, làm sao mẹ cô tự chống chọi đây?

Thảo nào, thời gian gần đây mẹ dễ bị căng thẳng và hay cáu gắt đối với cô Đôi lúc cô giận mẹ mà không chịu tìm hiểu Cô vô tâm lúc này thì thật là đáng trách. Phản ứng tự nhiên làm cho cô hăng hái nghĩ cách giúp mẹ để chuộc lỗi Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn chỉ có thể... đồng ý để mẹ nhờ dì Kiều Cô thật sự không biết làm cách nào khác để có số tiền lớn chừng ấy Còn nghĩ tới tương lai của mình thì... Thê Tần thở dài, thấy nó chỉ là giọt nước bé bỏng.

Cô thở dài:

- Mai một mẹ đừng làm ăn gì hết, mẹ ạ. Mẹ có biết gì đâu mà làm ăn? Nhưng ai rủ mẹ thế?
- Bạn của mẹ. Con biết gì mà hỏi?
- Bạn của mẹ con biết ấy chứ. Mẹ nói đi.

Bà ậm ừ... không trả lời Thê Tần có cảm tưởng mẹ muốn giấu điều gì đó, khi mẹ không muốn nói với cô thì tốt hơn hết là đừng hỏi. Cô hiểu điều đó lắm.

Cô đứng dậy, đi về phòng mình, buồn nhiều hơn là vui. Sự lo sợ làm cô không còn lòng dạ nào nghĩ tới tình cảm của mình. Chiều nay cùng một lúc, cô nhận cả tin vui lẫn buồn, và cả hai có tầm quan trọng như nhau. Rốt cuộc cô không hiểu được mình thế nào.

Một tuần sau, buổi trưa ở công ty trở về, cô chạm trán với Hải Đăng ở cửa Ông Hình tiễn anh tạ Thấy Thử Tàn, hấn chỉ chào cô với nụ cười lịch sự. Thử Tàn cũng chào lại hấn. Cô hơi khó chịu khi thấy thái độ của ông Hình, nó có vẻ gì đó như xum xoe, hồ hởi quá mức. Cô không chịu nổi ba mình như vậy.

Ông Hình quay vào Thấy Thử Tàn còn đứng ở cầu thang, ông xoa xoa tay, hề hà:

- Nếu không có cậu ấy thì phen này nhà mình nguy to rồi, không chừng mẹ phải bán nhà đi để trả nợ. Cậu ấy là cứu tinh của mình đó con. Con tìm cách câu mỗi này cho ba mẹ được nhờ đi, con gái ạ.

Thử Tàn im lặng nhìn đi chỗ khác. Cứ mỗi lần chạm mặt với ba là cô cảm giác như gai góc, muốn chống đối Bây giờ cũng vậy Tại sao khi mắc nợ, ba nghĩ đó là bổn phận của mẹ phải lo Trách nhiệm của ba đâu? Ba là đàn ông mà.

Lại còn nhờ và Hải Đăng nữa Cách ba bảo cô “câu mỗi” nghe rợn cả người Cô không chịu nổi ý nghĩ thức dưng như vậy.

Buổi tối, khi ba con không có ở nhà, cô qua phòng hơi thẳng mẹ:

- Mẹ nhờ đi Kiều rồi còn nhờ anh ta làm chi?
- Dì Kiều hứa giúp mẹ mà. Một mình dì ấy không đủ sao?
- Thái độ của ba, con không chịu nổi.
- Ba làm sao mà con không chịu nổi?
- Ba có vẻ sẵn đón anh ta thái quá. Nhưng lúc trưa, anh ta qua đây chi vậy mẹ?
- Dì Kiều gọi tiền về không đủ, dì ấy gọi diên cho Hải Đăng bảo nó qua giúp mình thêm. Con tưởng số tiền ấy nhỏ lắm sao?

Bà quay mặt đi, có vẻ chán nản:

- Con đừng đem thành kiến ra làm mẹ khó xử nữa Nhờ vả người ta nhiều vậy, mẹ đã đủ khổ tâm rồi Con ba nữa.

- Ba làm sao?

Bà Mỹ im lặng, Thế Tàn hỏi tới:

- Ba làm sao hả mẹ?

Bà Mỹ xoa tay:

- Thôi con đừng hỏi nữa, mẹ nhức đầu lắm.

Lạ như vậy đó, mỗi lần cô chồng đòi ba điều gì là mẹ bênh vực ba tới cùng. Không hiểu sao mẹ lại nhu nhược thế. Cô chán cái gia đình này lắm rồi.

Lúc này, mẹ có vẻ xuống dốc kỳ lạ. Mẹ như giấu kín một nỗi khổ nào đó. Mẹ không còn nhẹ nhàng thanh thoát như trước kia. Càng ngày cô càng nhận ra cô dần dần xa cách mẹ. Chính xác hơn là sự trở về của ba đã làm mất đi sự đầm ấm của mẹ con. Nếu bảo mong ba đi luôn thì thật là bất hiếu quá, nhưng thật tình cô đã từng muốn như vậy.